

som undrer mig endnu mere, idet han nemlig sagde, at Wisnepolitikken kun var Selvpinster. Det var en Maade at pisse sig selv paa, at Alting saaledes stod stille her i Landet, men den nuværende Regjering kunde det være ligegyldigt. Den kunde tage sig det overordentlig let. Regjeringen havde slet ikke den Opgave at sørge for, at Sagerne her blev fremmede, og at Befolkningen eller Landet fik de Duster og Krav opfyldte, hvortil det trænger. Jeg synes, at det ærede Medlem altsor meget betragter Regjeringens Forhold til Landet som et Gudsforhold. Det er ganske vist, at det strengt taget kan være Gudseieren det Samme, hvorledes det gaar, naar bare han faar sine Midler, men deri tror jeg dog, at det ærede Medlem er fuldstændig uenig med Regjeringen. Jeg tror ikke, at det kan være Regjeringen ligegyldigt, hvorledes Alting gaar. Er det virkelig det ærede Medlems alvorlige Mening, at det er Regjeringen fuldstændig ligegyldigt, om den faar alle de Love, som den fremsætter, om alle de Spørgsmaal forblive uløste, og om Alting staar ganske stille, men at det kun er Noget, som rammer Befolkningen, navnlig Bønstrebefolkningen, men saa kan være alle Andre det Samme? Jeg tror, at det ærede Medlem her tager fejl, og jeg tilstaar, at det gjør mig ondt, at Regjeringen er nødsaget til at lade sig forsvare af Medlemmer, som have en saa forskjellig Opfattelse. Det vilde nemlig være en forbausende egoistisk Opfattelse hos en Regjering, at Sligt skulde være den ganske ligegyldigt, og hvad Mening er der saa i, at den fremsætter Forslag, naar det er den fuldstændig ligegyldigt, om de gennemføres. Jeg vil bede det ærede Medlem oplyse os om disse Gaader, som det er vanskeligt at løse. Det ærede Medlem sagde, at der var en Opgave, og at det var den eneste, hvortil Høire efter hans Mening havde bundet sig, og det var den at værne om Kongens Ret til frit at udnævne sine Ministre. Det forekommer mig oprigtigt talt at være en mærkelig Opgave. De Herrer holde jo netop paa, at Kongen ikke maa udnævne andre Ministre end dem, han nu har, saa der er jo ingen Leilighed til at udnævne andre. Det er en Trøst, at det er det eneste Princip, som er tilbage i det Parti, som det ærede Medlem er en Støtte for, og at der slet ikke er noget Andet, de have bundet sig til, end Kongens Ret til frit at udnævne sine Ministre, hvilken han ikke har Leilighed til at udøve, for saa er der ikke mere noget Farligt ved Partiet, og navnlig er det ikke farligt af den Grund, at man kan trøste sig med, at det, der er det sidste og eneste Princip, det bliver ikke en

Gang holdt. Det ærede Medlem vil have i frisk Husommelse, hvorledes de Herrer Forsvarere af det nuværende Ministerium for en halv Snæs Aar siden som Parti behandlede Kongens Ret til frit at beholde sine Ministre paa en alt andet end delikat Maade. De tvang ham ved Finantslovstriden til at afskedige det Ministerium, han den Gang havde, hvilket var Narfagen til, at det nuværende Ministerium kom til Koret. Naar Principerne ikke ere stærkere, og der kun er dette ene, saa antager jeg, vi hurtig kunne blive færdige dermed Nei, jeg tror, at saa Meget kunne vi hurtig blive enige om, at vi maa se at forstaa hverandre. Regjeringen stiller sig altsaa nu — hvis det er rigtigt, hvad jeg for Resten betvivler, men som det ærede Medlem har sagt — paa det Standpunkt, at det er den fuldstændig ligegyldigt, om Lovene fremmes eller ikke. Den betragter Fremsettelsen af de Love, som den fremsatte i Fjor, og som den har fremsat i Aar, som et formelt Skridt og intet Andet. Paa samme Maade har den betragtet Finantsloven i Aar ligesaa vel som den i Fjor som formelle Forslag. Det er den ligegyldigt, om de forkastes eller ikke. Hvorfor gjør den det? Fordi den, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad) udtalte sig, mener, at det er ganske overflødig for en Regjering at være i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal, med andre Ord mener, at det er ligegyldigt, om en Regjering opfylder de Betingelser og Forudsætninger for en Regjering, som Grundloven sætter. En tydeligere og klarere Misforståelse af hele vor Forfatnings Aand og Ord kan ikke gives; thi det er klart — det kunne vi afgjøre uden at komme ind paa formelle juridiske Stridigheder, om Forfatningens Ord ere saadanne eller saadanne, om den Paragraf mener det eller det — at Forudsætningen og Grundtanken i enhver konstitutionel Forfatning og navnlig i Forfatningen af 1849 og den reviderede af 1866 er den, at der Intet kan gøres konstitutionelt taget uden i Overensstemmelse og i fuld Samarbeiden med Folkets Repræsentanter, med hele Repræsentationen. (Indsigelse). Sa, hele Repræsentationen. Det ærede Medlem mener vel ikke, at Regjeringen har hele Repræsentationen paa sin Side. Dette er Betingelsen for at udrette Noget. Det vil det ærede Medlem vist være den Sidste til at benegte. Denne Betingelse sætter imidlertid Regjeringen sig ud over. Men saa er vort Svar herpaa, at, saa længe den mener at kunne udbære Rigsdagens og Befolkningens Tillid, saa kunne vi ogsaa udbære Samarbejde med denne Regjering, saa længe maa vi over-